

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματεσίου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παῦ — Γεωργίου Ὁρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} τρέχοντος τοῦ 5' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔλπεσεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΔΑΝ

[Συνέχεια]

Ὦντως μετὰ ἐν λεπτὸν ὁ δικαστικὸς κλητὴρ εἰσῆλθεν ἐν τῷ μαγειρείῳ.

Ἦτο ἡ ὀγδόη ὥρα.

Ὁ κύρ Λεσγιδου παρετήρησε περιέργως περὶ αὐτόν.

Οἱ πελάται ἀφθονοὶ εὐρίσκοντο ἐκεῖ.

Ἀλλ' ἀναμφιβόλως δὲν εἶδε τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἐζήτει, διότι ἔνευσε τῇ Νιότ, ἥτις ἐπλησίασεν, ἐλπίζουσα νὰ λάβῃ δῶρόν τι παρὰ τοῦ κλητῆρος, ὅστις, ὡς ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης, καὶ ἄλλοτε εἶχεν ἀνταμείψει αὐτήν.

— Ὁ Μισὸ δὲν εἶν' ἐδῶ ; ἠρώτησεν.

— Ὅχι, κύριε Λεσγιδου.

— Ποῶς θὰ γευματίσῃ εἰς τὴν αἵθουσαν ;

— Ὁ κύριος Κλαύδιος καὶ οἱ συγγενεῖς του.

— Ὁ Κλαύδιος Κερανδάλ ;

— Μάλιστα, κύριε Λεσγιδου.

— Καὶ ἡ μήτηρ του ;

— Μάλιστα, κύριε Λεσγιδου, καὶ οἱ ἄλλοι. Τοὺς περιμένωμεν.

— Καλῶς.

Τὸ πᾶν ἔβαινε κατ' εὐχὴν.

— Θὰ θέσῃς τὸ πινακίόν μου καὶ τὸ τοῦ Μισὸ εἰς μίαν γωνίαν. Τὸν περιμένω νὰ ἔλθῃ. Θὰ μᾶς δώσῃς νὰ φάγωμεν συγχρόνως μὲ τοὺς Κερανδάλ. Ἐννοεῖς ;

— Μάλιστα, κύριε Λεσγιδου.

— Φύλαξέ μου τὴν θέσιν καὶ θὰ σοὶ δώσω δέκα σολδία.

— ὦ ! κύριε Λεσγιδου !

— Εἶναι πολὺ, τὸ εἰξεύρω. Θέλω ὅμως νὰ μὲ βοηθήσῃς.

Καὶ ἐθώπευσεν αὐτῆς τὴν παρεϊάν.

— Πήγαινε, εἶπεν αὐτῇ, καὶ μὴ λησμονήσῃς.

— Ὅχι, κύριε Λεσγιδου.

Ἐκάλεσεν αὐτὴν ἐκ νέου.

— Ἐλθσμόνησα. Καὶ ἡ κόρη ἐκείνη ; Ὅχι προγευματίσῃ καὶ αὐτή ;

— Ἀ ! κύριε Λεσγιδου Ἄν εἰξεύρατε !...

— Τί ;

— Τῆς ἐσυνέβη δυστύχημα.

— Ἀ ! μπᾶ ! εἶπε ζωηρῶς ὁ κλητὴρ δυσαρεστηθεὶς. Δυστύχημα ; ποῖον ;

— Ἐπῆγε χθὲς νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πύργον μὲ τὸν κύριον Κλαύδιον...

— Ἐπειτα ;

— Ἐγλύστρυσεν εἰς τὴν σκάλα καὶ ἔπεσε καὶ ἐπληγώθη.

— Βαρέως ;

— Ναί. Εἶναι εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Δὲν θὰ ἐξέλθῃ ;

— Ὅχι, βέβαια.

Ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ἔξεσε τὴν κεφαλὴν ἀνησυχῶς.

Τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο ἐτάρασσε τὰ σχέδιά του.

Βεβαίως ὁ διάβολος ἐπροστάτευε τοὺς Κερανδάλ.

Ὁ Λεσγιδου ἐσκέπτετο νὰ εὕρῃ διέξοδον.

— Δυστυχῆς κόρη ! εἶπε μετὰ συμπαθείας. Ἀλλ' ἄκουσε, Νιότ.

— Λέγετε, κύριε Λεσγιδου.

Πλὴν ὁ κλητὴρ μετέβαλε σκοπόν.

— Κατὰ πρῶτον, εἶπεν, ἄς υπάγωμεν εἰς τὸ ἄλλο μέρος. Θὰ ἐτοιμάσῃς τὸ τραπέζι, ἐνῷ θὰ σοὶ ὀμιλῶ.

Αἱ ὑπηρετοῦσαι γυναῖκες ἡσυχολοῦντο δραστηρίως εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν, ἡ δὲ κυρὰ Ζακού οὐδαμῶς παρετήρησε τὴν ἀπουσίαν τῆς Νιότ.

— Μικρά μου Νιότ, εἶπεν ὁ Λεσγιδου, ἔχω τὴν ἀνάγκην σου. Εἶμαι γενναῖος ὅταν πρέπει. Ἀγαπᾷς αὐτὴν τὴν κόρην ;

— Πολύ, κύριε Λεσγιδου. Εἶναι τόσο καλὴ.

— Κάμε λοιπὸν ὅ,τι σοὶ θέλω. Θέλω νὰ τῆς φανῶ χρήσιμος. Δὲν θὰ σοὶ δώσω δέκα σολδία, ἀλλ' ἐν δίφραγκον, ἂν ἐκτελέσῃς ἀκριβῶς τὰς ἐντολάς μου.

— Τί θέλετε νὰ κάμω ; ἠρώτησεν ἡ Νιότ.

— Μικρὸν πρᾶγμα. Πήγαινε νὰ εὕρῃς τὴν δεσποινίδα Ζουάννην καὶ παρακάλεσέ την νὰ μὲ δεχθῇ ἐν λεπτὸν ἀμέσως διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

Ἡ Νιότ ἐξεκίνησεν ἤδη, ἐπανῆλθε δὲ μετὰ δέκα λεπτά.

— Ἀκολουθήσετέ με, εἶπε τῷ Λεσγιδου.

Ἡ Ζουάννη ἦν ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης του ἐν εὐρεῖ δωματίῳ φωτιζομένῳ ὑπὸ δύο ὑψηλῶν παραθύρων.

Τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο οὐδὲν ἔφερε κόσμημα. Ἐπὶ τῆς ἐστίας ὑπῆρχεν εἰκὼν τῆς Ἀγίας Ἀννης, δύο δὲ ἔδραι ἀχύρινοι καὶ κοινὰ παραπετάσματα, ἦσαν τὰ μόνα ἐκεῖ σκευή.

Παρ' ὅλην ἐν τούτοις τὴν ἀπλότητι ἐκείνην ἡ τοῦ δωματίου ἀποψὶς ἦν χαρίεσσα.

Ζωηρὸν πῦρ ἔκαεν ἐν τῇ λυθίνῃ θερμάστρᾳ ἐπὶ τινος ἔδρας ὑπῆρχεν ἡ μεταξίνη μέλαινα ἐσθῆς τῆς Ζουάννης, ἀπὸ δὲ τῶν ἐπὶ τοῦ τοίχου ἡλὼν ἀνήρητο τὸ ἐκπνοφόριον καὶ ὁ πῖλος αὐτῆς.

Ὅτε εἶδε τὸν δικαστικὸν κλητῆρα, ἀν-

ὑψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐστήριξεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος.

— Νιότ, εἶπεν ἐπιτακτικῶς, δὸς ἐν κάθισμα εἰς τὸν κύριον.

— Καὶ ἄφες μας, προσέθηκεν ὁ Λεσγιδού θέσας τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Ἡ ὑπηρετίς ἀπῆλθεν ἀμέσως.

Μετὰ τινὰς φιλοφρονήσεις ὁ Λεσγιδού ἐπελήφθη τοῦ ἀντικειμένου.

— Δεσποινὶς Ζουάννα, εἶπεν, αἱ στιγμαὶ εἶναι πολὺτιμοι. Θέλετε νὰ μάθετε τί ἔγεινεν ὁ πατήρ σας;

— Βεβαίως.

— Τὸ γνωρίζω ἐγὼ καὶ θὰ σᾶς τὸ εἶπω.

Ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς δώσω τὴν ἀπόδειξιν πρέπει νὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὰς ὁδηγίας μου.

— Ποίως;

— Δύνασθε νὰ καταβῆτε ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν αἴθουσαν;

— Δὲν εἰδεύρω.

— Ἄν πρᾶσπαθήσητε;

— Ἄν πρέπει ἀπολύτως, θὰ προσπαθήσω.

— Εἶναι ἀπαραίτητον.

— Ποίαν ὥραν;

— Ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ Νιότ νὰ σᾶς εἰδοποιήσῃ.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Κατόπιν;

— Εἰς τὴν αἴθουσαν θὰ εἶναι μία κυρία μεσηλιζ.

— Καλῶς.

— Διὰ νεύματος ἀδιοράτου εἰς τοὺς ἄλλους θὰ σᾶς τὴν δείξω. Θὰ μεταβῆτε κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὴν καὶ θὰ τῇ εἴπητε ἀπλῶς τὰς λέξεις ταύτας: Εἰμαι ἡ Ζουάννα Τρελλάν.

— Τίποτε ἄλλο;

— Ὅχι. Θὰ προσθέσητε: Μοὶ εἶπεν ὅτι δύνασθε νὰ μοὶ δώσητε εἰδήσεις περὶ τοῦ πατρός μου.

— Τίποτε περισσότερον;

— Θὰ περιμείνητε τὴν ἀπάντησιν.

— Ἔστω.

— Ἄν ὅταν θὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὴν αἴθουσαν, σᾶς νεύσω θέτων ἕνα δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων, θὰ σιωπήσητε. Θὰ ἀκούσητε μόνον τί θὰ λέγωσιν οἱ ἄλλοι. Θὰ μάθητε ἐξ αὐτῶν, ὅτι ἔχετε συμφέρον νὰ γνωρίσητε σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, ἄλλως τε εἰμαι ἡ-λίθιος καὶ βλάξ. Ἐννοήσατε;

— Κάλιστα.

— Μίαν τελευταίαν σύστασιν. Μὴ δώσητε εἰς κἀνέναν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι μὲ εἶδατε, ὅτι σᾶς ὠμίλησα ἢ ὅτι περιμένετε τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ μυστηρίου. Σιωπήσατε ἀπολύτως πρὸς ὅλους ἢ ἄλλως οὐδὲν θὰ μάθετε.

— Θὰ σιωπήσω.

— Ἦδη, σᾶς ἀφίνω καὶ ἀπέρχομαι. Ἔστὲ ἑτοιμοί.

Ἡ Ζουάννα προσέκλινε.

Κατερχόμενος τὴν κλίμακα ὁ κύρ Λεσγιδού ἔτριβεν ἐξ εὐχαριστήσεως τὰς χεῖρας.

Τὸν πρῶτον, ὃν εἶδε κατερχόμενος, ἦν ὁ ἐνωμοτάρχης, οὗ τινος ἡ φυσιογνωμία ἦτο σκυθρωπὴ καὶ σοβαρά.

Ὁ δικαστικὸς κλητὴρ παρετήρησε τὴν μεταβολὴν ταύτην.

— Θεέ μου! εἶπε, τί ἔχεις φίλε μου;

Ὁ χωροφυλάξ ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν πλὴν ἡ ὀργὴ ἀπέπνιγεν αὐτόν. Δὲν ἐδίστασε ἐπὶ πλέον νὰ σιωπήσῃ.

— Ἐχεις δίκαιον καὶ ὀρθῶς μαντεύεις ἡ ἡ Ἀγνή εἶναι μία Κερανδάλ ὅπως εἶπες. Μὲ μετεχειρίζετο ὡς βλάκα καὶ ἔχει ἔραστὴν. Διάβολε! Ἐχεις πάντοτε τὸ σχέδιόν σου;

— Ναί.

— Ἄν ἔχῃς τὴν ἀνάγκην μου, ὠμίλει ἐλευθέρως. Εἰμαι ἑτοιμος νὰ κάμω ὅ,τι θέλεις.

— Θὰ μοὶ χρησιμεύσῃς.

Καὶ λαβὼν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν Μισὸ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν κενὴν ἐτι αἴθουσαν.

— Διηγῆσού μου αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ἕνα ἔραστὴν, εὐτυχὴ ἔραστὴν! αἶ;

— ὦ! εὐτυχὴ!

Ὁ Μισὸ ἐμειδίασεν. Ἐχαιρε διὰ τὸ συμβᾶν τοῦ ἀντεραστοῦ του.

Ὁ Λεσγιδού παρώξυνεν αὐτὸν ἐν τῇ ὀργῇ του ἐννοῶν ὅτι ἐν αὐτῷ θὰ εὕρισκεν ἀνέλπιστον ἐπικουρίαν.

Ἐνῶ συνωμίλουν καὶ κατέστρωνον τὸ σχέδιόν των, εἰσῆλθεν ἡ Νιότ φέρουσα τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη καὶ ἡτοίμαζε τρίτην θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Θὰ ἔχετε καλὴν συντροφιά, εἶπεν αὐτῇ.

— Διὰ ποῖον ἐτοιμάζεις τὴν τράπεζαν;

— Διὰ τρεῖς κυρίους τοῦ μεγάλου πύργου θὰ ἔλθουν ἔπειτα ἀπὸ μίαν ὥραν. Μᾶς ἔφερε τὴν διαταγὴν ὁ ἱπποκόμος τοῦ Σαιν-Ζιλδὰς Βινίξ. Εἶναι καὶ ἕνας στρατηγὸς νομιζώ.

Ὁ Λεσγιδού ἠτένισε τὸν Μισὸ.

— Ὁ διάβολος ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ὑποθέσεις μας θὰ ἔχομεν σπουδαίους μάρτυρας.

— Ἐγὼ εἰμαι ὁ αἴτιος, ὑπέλαβεν ὁ Μισὸ.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

*Κ

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Τὴν ἐπιούσαν, ὃ τε Πάπας καὶ ὁ κόμης συνδιασκεφθέντες συνεφώνησαν περὶ πολλῶν, ἅτινα οἱ πρεσβευταὶ αὐτῶν εἶχον κρίνῃ εὐλογον νὰ μὴ θίξωσιν, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ὅτι οἱ δύο ἐνδιαφερόμενοι θὰ συνενοοῦντο περὶ αὐτῶν εὐκολώτερον ἀπ' εὐθείας. Τί εἶπον καὶ ὑπὸ ποίους ὅρους συνεφώνησαν, ἀπόκειται εἰς τὸν ἱστορικὸν ν' ἀναφέρῃ. Ἡμεῖς περιοριζόμεθα ἵνα βεβαιώσωμεν ὅτι συνεφώνησαν. Μετὰ τὸ τέρμα τῆς συνδιασκέψεως ἐκείνης, οἱ κή-

ρυκες διέτρεξαν τὴν πόλιν κηρύσσοντες ὅτι:

«Κατὰ τὴν προσεχῇ ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων, ὁ ἐκλαμπρότατος Κάρολος καὶ ἡ δέσποινα Βεατρίκη, κόμης καὶ κόμησσα τῆς Προβηγκίας, ἐμελλόν νὰ στεφθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀγιωτάτου Κλήμεντος τοῦ Δ', ἐνδοξοτάτου ποντίφηκος τῆς Ρώμης, ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Λατερανοῦ, βασιλεῖς τῆς Σικελίας».

Ὅτι:

«Ἐπὶ τρεῖς ὅλας ἡμέρας, θὰ παρετίθεντο τράπεζαι, πλουσιωτέρα εἰς ἐδέσματα ἢ μία τῆς ἄλλης, εἰς τρόπον ὥστε ἡ τῆς τελευταίας ἡμέρας θὰ ἦτο ἡ πλουσιωτάτη πασῶν. Εἰς ταύτας δ' ἡδύναντο νὰ παρακαθήσων πάντες οἱ φέροντες δόπλα ἱππόται.»

Ὅτι:

«Καθ' ἐκάστην τῶν τριῶν τούτων ἡμερῶν, μετὰ τὸ γεῦμα, θὰ ἐξετελεῖτο ἀγών, εἰς ὃν θὰ κατήρχοντο, προκαλοῦντες τοὺς θέλοντας ν' ἀγωνισθῶσι κατ' αὐτῶν, οἱ ἐκλαμπρότατοι κόμης Γουίδος τοῦ Μομφόρτ, Γουλλιέλμος ὁ Στενδάρδος, Βοκκάρδος καὶ Ζουάν οἱ κόμητες τῆς Βανδάμης, Πέτρος ὁ Βιλμόν, ὁ στρατάρχης Μιρεποά, ὁ Ζουάν τῆς Βρεζίλλης καὶ ὁ Λουδοβίκος Ζοαμβίλ».

Ὅτι:

«Πάντες οἱ ἱππῶται, οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀντιμετρηθῶσι πρὸς τοὺς ἀνωτέρω, δέον νὰ φέρωσι τὴν πρόσκλησιν των ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἀγίου Παύλου, ὅπου ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς ἄχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου θὰ ἦναι ἐκτεθειμένα τὰ ἐμβλήματα τῶν ἀνωτέρω καὶ ἡ κόμησσα Βεατρίκη, ἡ ἀνασσα τοῦ ἀγῶνος, μετὰ τοῦ Γίλλη Λεβροῦν ἀγωνάρχου, θὰ καταγραφῶσι τὰ ἐμβλήματα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν προσερχομένων ἱπποτῶν... κτλ.»

Αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου δὲν εἶχον ἐτι φωτίσῃ τὸ ἡμέτερον ἡμισφαίριον, καὶ πλῆθος λαοῦ συνωστίζετο τὴν ἐπιούσαν παρὰ τὰς θύρας τῆς τοῦ ἀγίου Παύλου μονῆς, περιμένοντες ἐν ἀγωνίᾳ ὅπως αὐταὶ ἀνοιχθῶσι. Μετὰ μακρὰν προσδοκίαν, αἱ θύραι ἠνεώχθησαν καὶ τὸ πλῆθος, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐπλημμύρησε τὸν εὐρύτατον τῆς μονῆς περίβολον.

Ἦτο ἡ μονὴ αὕτη περικαλλέστατον κτίριον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διαιρούμενον εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη, μετὰ στοῶν ἐκ πολλῶν ἀψίδων, ὧν ὁ θόλος ἔληγεν εἰς ὀξύ, καὶ λεπτοτάτων κιόνων κορινθιακοῦ ρυθμοῦ. Τὸ ἐσωτερικὸν ἦτο διηρημένον εἰς πολλὰ τετράγωνα, ἐν οἷς εἰκονίζοντο — καὶ αἱ ζωγραφίαι ἦσαν ἐκ τῶν ὅσον τὸ δυνατόν ἦσαν κακῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης — αἱ κυριώτεραι τοῦ ἐνδόξου ἀποστόλου πράξεις, ἐξ ὧν ἐφημίζετο λίαν ἡ παριστώσα τὸν ἀπόστολον ἐν χερσὶ τῶν δημίων, οἵτινες προσεπάθουν παντὶ σθένει νὰ τοποθετήσωσιν αὐτὸν πρηνῇ, ὅπως τὸν μαστιγώσωσι. Δὲν εἰκονίζοντο δὲ μόνον αἱ τῶν ἀποστόλων πράξεις.

Ἦτο μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ εἰκὼν τῆς τοῦ Ἀδάμ, καλλιεργούντος τὴν γῆν, δι-